

Een reis vol ontmoetingen

Camperreis met een gezin

Mark van der Werf

Schrijver:Mark van der Werf
Coverontwerp:Magriet van der Werf-Stokroos
ISBN:9789403792972
© Mark van der Werf
Eerste Druk - 2025
Uitgegeven via Bookmundo

Voorwoord

Als je me een paar jaar geleden had verteld dat ik een boek zou schrijven over het bouwen van een camper en het maken van een lange reis door Europa met mijn gezin, had ik je waarschijnlijk recht in je gezicht uitgelachen. Reizen met een camper? Dat is iets voor anderen, dacht ik toen. Mensen met een flinke bak ervaring, of een bak geld. Niet voor een nuchtere Rotterdammer zoals ik, met een gezin en een druk leven. Toch begon er ergens een zaadje te groeien. Een droom van vrijheid, van uit de sleur breken, en van de weg opgaan zonder strak plan. En die droom? Die kreeg uiteindelijk vorm in een oude, roestige Mercedes-bus die we Catootje noemden.

Het idee begon klein, maar zoals dat gaat, groeide het uit tot een compleet avontuur dat ons leven op z'n kop zette. Wat begon als een spontane Marktplaats Aankoop – en laten we eerlijk zijn, een flinke portie naïviteit – werd een project van maanden vol klussen, plannen en leren. In dit boek neem ik je mee door elke stap van die reis. Van de eerste keer dat we Catootje zagen, tot de dag dat we met haar door Europa reden. Ik deel niet alleen de hoogtepunten, maar ook de struggles, de chaos, en de momenten dat we ons afvroegen waaraan we in godsnaam begonnen waren.

Laten we meteen duidelijk zijn: dit is geen romantisch verhaal vol gelikte Instagram-plaatjes of alleen maar succesverhalen. Dit is het échte verhaal. Recht voor z'n raap, zoals een Rotterdammer dat doet. Het gaat over het bouwen van een camper zonder dat we precies wisten wat we deden, het leren omgaan met onverwachte problemen en de mooie – en minder mooie – momenten van zo'n grote reis. Het is een handleiding voor iedereen die denkt: "Dat wil ik ook," met genoeg humor en praktische tips om je op weg te helpen. Geen zweverig gedoe, gewoon: hoe pak je zo iets aan zonder je gek te laten maken. De reis begon natuurlijk niet bij het vertrek. Het begon met bouwen, passen, meten, en eindeloos plannen. We hadden geen ervaring met klussen en zeker niet met het bouwen van een camper. Met een hoop uren op YouTube en vallen en opstaan leerden we hoe we van een oud, lekkend busje een comfortabel huis op wielen konden maken. Dat ging niet zonder slag of stoot.

Laten we zeggen dat we de schroeven wel eens kwijt waren – letterlijk én figuurlijk. En toen, na maanden van klussen, plannen en regelen brak eindelijk het moment aan: we gingen écht de weg op. Klaar voor vertrek, met een bus die niet alleen ons huis was, maar ook onze droom op wielen.

Samen met Magriet, mijn vrouw, en onze twee dochters, Myrthe (geboren in 2014) en Marlijn (geboren in 2015), stapten we in Catootje, onze camper die voor de komende zeven maanden ons thuis zou zijn. Ook onze hond Boyd maakte natuurlijk deel uit van het gezelschap, want het avontuur was niet compleet zonder hem. We waren klaar voor een reis vol ontdekkingen, al wisten we nog niet welke uitdagingen onderweg op ons zouden wachten—uitdagingen waar we nooit eerder over hadden nagedacht. Toch bracht het ons ook een vorm van vrijheid die we nog niet eerder hadden ervaren. Het was een reis van leren, improviseren, genieten van het moment, en vooral veel tijd doorbrengen met elkaar.

Met dit boek wil ik laten zien dat zo'n avontuur niet alleen voor anderen is weggelegd. Als wij het kunnen – een nuchter gezin zonder al te veel ervaring of een groot budget – dan kun jij het ook. Natuurlijk, er komt een hoop bij kijken. Maar het hoeft niet perfect. Het hoeft geen gelikte camper te zijn of een vlekkeloze planning. Dit is een no-nonsense handleiding voor het leven op de weg: met praktische tips, eerlijke verhalen en een flinke dosis humor.

Welkom in het verhaal van een nuchtere Rotterdammer met zijn gezin en een oude Mercedes-bus. Een avontuur dat begon met roest en twijfel, en eindigde met vrijheid, herinneringen, en een band die sterker is dan ooit.

Inleiding

Omdat het praktisch onmogelijk is om onze volledige route tot in detail weer te geven, hebben we gekozen voor een overzichtskaart. Op deze kaart zie je de landen die we tijdens onze reis hebben bezocht. Het zijn er in totaal 19, verspreid over 20.000 kilometer, afgelegd in slechts zeven maanden. Dit alles deden we met onze vertrouwde metgezel: een Mercedes LP608 uit 1968, een voertuig dat ooit begon als Sparkasse-wagen – een rijdend bankfiliaal in Duitsland. Deze bus heeft in de loop der

jaren een behoorlijke transformatie ondergaan, van een plek waar mensen hun bankzaken regelden naar een thuis op wielen voor ons gezin. Met zijn karakteristieke geluid, charmante gebreken, en het tempo van een oude dame die nog graag actief blijft, heeft ze ons door bossen, bergen, en langs kusten gebracht.

Een kleine traditie onderweg: op de achterkant van onze bus hangt dezelfde kaart. Na elk bezocht land plakten we er een stickertje bij, een soort visuele dagboekpagina van onze reis. Het werd een ritueel dat ons steeds even liet stilstaan bij hoe ver we waren gekomen, letterlijk en figuurlijk.

We hopen dat je met plezier door deze kaart en dit boek reist, en dat het je inspireert om je eigen avontuur te plannen – of dat nu in een bus is, met een rugzak, of gewoon in je eigen buurt. Reizen is meer dan alleen een afstand afleggen; het is een verzameling van verhalen, ontmoetingen en ontdekkingen die je altijd bijblijven.

Veel leesplezier!

Hoe het allemaal begon.

De geboorte van een droom (en een roestbak)

Al tijden fantaseerden we over reizen met een camper. Het leek ons heerlijk: je huis op wielen, overal kunnen gaan en staan waar je maar wilt. Geen tent opzetten of caravan aankoppelen, maar gewoon rijden en parkeren. Het idee zat al een tijdje in ons hoofd, maar eerlijk is eerlijk: van echt kamperen wisten we bar weinig. Oké, we hadden twee jaar een caravan en die hadden we gebruikt op een Franse boerencamping. Maar laten we niet overdrijven – dat maakt je geen doorgewinterde kampeerder. Toch bleef het idee van een camper hangen.

“Wat voor camper wil je dan?” vroeg Magriet op een dag, terwijl ze haar thee met een lepel rond roerde alsof ze op zoek was naar het juiste antwoord.

“Iets betrouwbaars,” zei ik zonder aarzeling. “Oerdegelijk.” “Geen moderne poespas, maar een bus die je met ducttape en een hamer overal ter wereld kunt repareren.”

Magriet trok haar wenkbrauwen op. “Met ducttape?” “Dat klinkt als een avontuur.”

Ik grijnsde. “Dat is precies de bedoeling.”

En zo begon het: een idee dat langzaam maar zeker veranderde in een obsessie. Niet dat we meteen plannen hadden voor een wereldreis. In het begin ging het vooral om de vraag: kunnen we er zelf een bouwen? We hadden immers een klushuis aangepakt – hoe moeilijk kon een camper zijn? Avondenlang zaten we gebogen over tekeningen, indelingen, Pinterest-boards en YouTube-video's van andere mensen die hun bus hadden omgebouwd. Na uren van inspiratie kwamen we tot de conclusie: we gaan ervoor.

De zoektocht naar 'onze' bus

Magriet moest nog een beetje wennen aan het idee. “Een Mercedes-bus?” zei ze, terwijl ze een foto op mijn telefoon bestudeerde. “Kan dat niet iets... moderner? Misschien iets met ramen die niet lekken?”

“Een oude Mercedes is een tank,” hield ik vol. “Betrouwbaar, degelijk, en overal te repareren. Precies wat we nodig hebben.”

En alsof het lot ermee speelde, stond er ineens een blauwe bus op Marktplaats. Geen gewone bus, maar eentje waar we al jaren langsreden op weg naar mijn schoonouders. Hij stond altijd in een weiland, half verborgen tussen hoog gras en brandnetels, eenzaam en verlaten. En nu – alsof hij ons riep – was hij te koop.

“Laten we gewoon gaan kijken,” stelde ik voor. “Dan krijg je een idee van hoe zo’n bus eruit ziet.” “Je hoeft hem niet meteen mooi te vinden.” Magriet knikte aarzelend. “Goed.” “Maar als hij heel erg stinkt, ga jij er in rijden.”

Na een snel telefoontje waren we welkom. De eigenaar klonk enthousiast, hoewel het me niet helemaal duidelijk was of dat kwam door zijn liefde voor de bus of zijn opluchting dat er eindelijk iemand interesse had.

We reden een modderig pad op naar een boerderij die eruitzag alsof het decor stond voor een reclamespot over vergane glorie. Overal stonden voertuigen in verschillende stadia van verval: een oude stadsbus met gebroken ramen, een paar verweerde auto’s waarvan de banden permanent plat leken, onze blauwe bus. Of nou ja, de bus waar we voor kwamen.

De eigenaar kwam naar buiten met een sigaret in zijn mondhoek en een sleutelbos die minstens zo oud leek als de bus zelf. Hij liep op een manier die verried dat hij gewend was aan zware dagen en nog zwaardere voertuigen. Zonder veel woorden gooide hij de deur open, gaf de zijkant van de bus een liefdevolle tik, en startte de motor. Tot onze verbazing klonk de motor als een zonnetje. “Loopt als een tierelier,” zei de man trots. “Een beetje oud, maar sterk.” Binnen was het een ander verhaal. De bus had ooit dienst gedaan als foodtruck, maar vochtproblemen en lekkages hadden daar al jaren geleden een einde aan gemaakt.

De vloer was verrot, de ramen waren deels geplakt of helemaal verdwenen, en de geur van roest en schimmel was bijna tastbaar. Ik keek naar Magriet, die een stap naar achteren deed toen ze per ongeluk in een plasje water stond.

“Zie je het voor je?” vroeg ik hoopvol.

Ze glimlachte flauw. “Ik zie voor me dat we een hoop werk hebben.”

“Maar ja, ik zie het wel.”

Dat was alles wat ik nodig had. Voor we het wisten, liepen we samen door de bus, al pratend over wat waar moest komen. Hier een bed, daar een keukenblok. Wat verlichting aan die kant, en misschien een mooie houten vloer. In ons hoofd was de bus al half af.

De deal van de eeuw (of niet?)

We deden een bod. De eigenaar keek alsof hij wilde lachen, maar hij hield zich in. Na wat heen-en-weer bieden kwamen we tot een prijs. Achteraf gezien waarschijnlijk veel te veel voor een 54 jaar oude roestbak, maar op dat moment waren we dolblij. De bus was van ons! Omdat de bus ouder is dan 50 jaar, hoeven we geen wegenbelasting te betalen. Ook geen APK, wat een twijfelachtige opluchting was. Er was alleen één probleem: vanwege het gewicht van de bus – een kleine 5 ton – is er een groot rijbewijs nodig. En dat had ik niet.

Gelukkig stelde de eigenaar voor om de bus naar ons huis te rijden. Ik stemde snel in, terwijl ik mezelf mentaal voorbereidde op de blik van onze burens. Met een gepiep en gekraak dat klonk alsof de bus al jaren niet had bewogen, kwam onze nieuwe aanwinst van zijn plekje en zetten we koers naar Kollum. Magriet reed achter ons aan in onze auto, af en toe zwaaiend en lachend. Ik wist het zeker: dit zou een avontuur worden.

En daar staat ze dan, 7 meter en een beetje pure uitdaging, pontificaal op onze oprit. De vloer is rot. Niet een beetje, maar écht rot – als in: kijk-uit-dat-je-er-niet-doorheen-zakt-rot.

Binnenin tref je iets aan dat vermoedelijk ooit een keuken was, al verraaft alleen een verroest kraantje dat er ooit water heeft gestroomd. Er staat ook een versleten bankstel dat er zo te zien al jaren staat. Daaronder? Niets. Letterlijk niets. De vloer daar is volledig verdwenen, alsof iemand besloot dat lucht een prima bouw materiaal is.

Buiten is het niet veel beter. Ze is roestig, heel roestig. Alsof ze jarenlang een relatie met de zoute zeewind heeft gehad. Ik pak een rol ducttape en plak wat aan de kapotte ramen, hopend dat het water buiten blijft – of in ieder geval minder snel naar binnen sijpelt. Terwijl ik bezig ben, voel ik de moed me even in de schoenen zakken. Waar zijn we aan begonnen? Misschien is dit wel té veel werk. Misschien is het helemaal niet mogelijk om hier een camper van te maken. Heb ik mezelf overschat?

In een poging wat bemoediging te zoeken, stuur ik mijn moeder wat foto's. Vervolgens bel ik haar. Het enthousiasme spat er niet bepaald vanaf. Ze zucht hoorbaar aan de andere kant van de lijn. "Wat heb je nou weer gekocht?" vraagt ze, met een mengeling van medelijden en berusting in haar stem. Ze is wat gewend met mij als zoon, dat moet ik haar nageven.

Gelukkig is Magriet wat positiever ingesteld. We besluiten dat er maar één manier is om dit project aan te pakken: alles eruit. De bus moet een blanco canvas worden, zodat we opnieuw kunnen beginnen. Gewapend met koevoeten, hamers en een portie vastberadenheid beginnen we aan de sloop. Alles moet eruit: de wanden, het plafond, de vloer – geen centimeter blijft gespaard.

Ik kan niet anders dan stiekem de bus zelf naar het milieupark rijden. Officieel mag ik dat niet zonder een C-rijbewijs, maar de gedachte aan een bus vol afval die onze oprit siert, maakt dat ik het risico neem. Elke keer als ik de bus daar leeg maak, voelt het alsof we een klein stukje dichterbij ons doel komen.

Wanneer de bus eenmaal kaal is, wordt de omvang van het project pas echt duidelijk. Het chassis zelf is gelukkig in redelijke staat, maar de opbouw? Een drama. Het stalen frame heeft zwaar geleden onder jarenlange lekkages en ontbrekende ramen.

Hier en daar zijn stukken compleet doorgeroest. Het is alsof de bus ons zachtjes fluistert: “Dit wordt niet makkelijk, vrienden.”

Samen met Magriet stel ik een lijst op van alles wat nodig is. Al snel wordt het duidelijk dat dit project niet alleen om plannen draait, maar ook om improviseren. Elke keer dat we iets van de lijst afstrepen, lijkt er iets anders bij te komen. Maar toch, ergens in die chaos van ducttape, roest en lijstjes begint zich een visie te vormen. We zien het steeds meer voor ons: de bus die niet langer een roestbak is, maar ons nieuwe huis op wielen.

Met dat beeld in ons achterhoofd gaan we door. Want ja, ze is misschien roestig, gammel en uitdagend, maar ze is van ons. En dat maakt alle moeite, stof en zweet meer dan waard.

Plaatstaal, balkjes, isolatie, hout – heel veel hout – en een arsenaal aan aanverwante spullen maken langzaam maar zeker dat onze bus weer een bus begint te worden. Nou ja, een camper in wording. Overal liggen tekeningen en schetsen op blokjes papier, waar we eindeloos mee stoeien om de perfecte indeling te vinden.

Ondertussen verslinden we ontelbaar veel YouTube-video's over camperbouw. Het is alsof we een tweede vakopleiding volgen, met tutorials die ons leren hoe je wanden rechtzet, bedden bouwt en stroom aanlegt.

Het blijft echter een avontuur vol leermomenten. Mijn achtergrond in de scheepvaart en Magriet haar ervaring als verpleegkundige bieden ons niet bepaald een voorsprong in camperbouw. We zijn handig, dat wel, en ik weet mijn weg rond motoren, maar een complete camper bouwen? Dat is hele andere koek.

Magriet neemt de leiding in het plannen en bestellen. Onze woonkamer verandert in een magazijn met pakketten vol schroeven, isolatiemateriaal, en stekkerdozen die ons om de oren vliegen.

Ondertussen is mijn wereld een storm van slijpen, lassen, nog meer slijpen en nóg meer lassen. De geur van metaal en olie hangt dagenlang in de lucht.

Naast de opbouw van de camper werk ik ook aan de techniek van de bus. De remmen worden volledig gereviseerd, elk bewegend onderdeel krijgt een flinke portie smeer, en ik herstel de complete elektronica van de bus. Ze moet weer veilig de weg op kunnen, en als ik klaar ben, loopt alles als een zonnetje. Gelukkig is de techniek van deze oude dame simpel en daardoor eenvoudig te repareren. Het voelt een beetje alsof ik aan een oude vrachtwagen sleutel, robuust en onverwoestbaar.

Via Google ontdekken we dat er een vereniging bestaat voor deze bussen: de Dubbellucht Club, een gezelschap van gelijkgestemde fanatiekelingen met een eigen onderdelenmagazijn. Het lidmaatschap is snel aangevraagd, en al gauw vinden we er niet alleen reserveonderdelen maar ook een schat aan kennis en tips van medeliefhebbers. Onze bus is een net iets ander model, maar de basisprincipes zijn grotendeels hetzelfde. De club wordt een bron van inspiratie en een reddingslijn voor technische puzzels.

Maanden verstrijken. Stukje bij beetje krijgt de bus vorm. De wanden worden geïsoleerd, de roest is verdwenen, en de buitenkant heeft inmiddels een bonte camouflage van bruine en blauwe vlekken. Van binnen is het nog verre van af, maar we hebben een bed – een mijlpaal! Het is tijd om Catootje, zoals we haar inmiddels hebben gedoopt, voor het eerst uit te proberen.

Een meeting van de Dubbellucht Club in Assen biedt de perfecte gelegenheid. Voor het eerst slapen we een nacht in onze bus, zij het primitief. Het bed kraakt een beetje, de ramen beslaan, en de geur van vers geverfde houten wanden hangt in de lucht. Maar we zijn verkocht. Het gevoel van vrijheid, zelfs op een parkeerterrein vol oude bussen, doet ons dromen van meer.

Langzaam maar zeker ontstaat het idee om écht te gaan reizen – en dan niet een weekje, maar lang. Europa door, een groot avontuur. We bespreken het eindeloos. Ik ben huisvader en kan mijn dagen flexibel indelen. Magriet heeft de mogelijkheid om haar vakantiedagen en opgebouwde uren op te nemen, waardoor ze betaald verlof kan krijgen. En de kinderen? Die nemen we gewoon mee. Het wordt een gezinsavontuur.

We prikken een datum: eind januari 2024. Vanaf dat moment gaan we zeven maanden op pad. Dat betekent dat er nog ontzettend veel werk verzet moet worden. Een camper voor een lange reis vraagt om een stevige basis en veel voorbereiding. De lijst met klussen lijkt eindeloos, maar elke dag komen we een stap dichterbij ons doel. Als de bus technisch bijna klaar is, brengen we haar voor een grote beurt naar de garage. Voor het eerst in jaren krijgt Catootje nieuwe snaren, filters, olie, en een grondige inspectie. We besluiten haar meteen APK te laten keuren, gewoon om zeker te weten dat alles in orde is. En wat denk je? Onze oude dame slaagt met vlag en wimpel. De monteur lacht en zegt: “Ze is beter in vorm dan sommige auto’s van de helft van haar leeftijd.”

De goedkeuring voelt als een enorme overwinning. Catootje is klaar voor haar nieuwe leven als camper, en wij zijn klaar om ons grote avontuur tegemoet te rijden. Met de kennis en steun van de Dubbellucht Club, onze eindeloze lijstjes en een flinke dosis doorzettingsvermogen hebben we van een verroeste bus een huis op wielen gemaakt. En het mooiste van alles? Het avontuur is nog maar net begonnen.

Onze Catootje begint steeds meer op een volwaardige camper te lijken. We hebben inmiddels een keuken, een bank, een toilet, en zelfs een werkend dakluik. De kachel doet het ook, wat een zegen is in ons Nederlandse klimaat. En alsof dat nog niet genoeg is, heeft de buitenkant een frisse nieuwe kleur gekregen. Het bruine en blauwe patchwork is verleden tijd; Catootje straalt als nooit tevoren. Tijd om haar uit te proberen in een realistisch scenario.

We plannen een proefnacht dichtbij huis, op camping 't Heidestek. Geen stress, geen verre afstanden – gewoon kijken of alles werkt zoals het hoort. Inmiddels heb ik ook mijn C-rijbewijs gehaald, dus ik rijd nu legaal rond, wat toch een geruststellende gedachte is. Met een lichte spanning vertrekken we. Gaat alles goed? Werkt de kachel écht? Lekt het dakluik niet?

De proefnacht verloopt verrassend soepel. Terwijl de regen 's nachts met bakken uit de hemel valt, liggen wij droog en warm in ons knusse bed. Het getik van de regen op het dak heeft bijna iets romantisch, al word ik halverwege de nacht wakker om te checken of er nergens water binnensijpelt. Oude bus, je weet maar nooit. Maar nee, Catootje houdt stand.

Alles werkt zoals het hoort, en we voelen ons als twee trotse ouders die hun kind voor het eerst op schoolreis hebben gestuurd.

De volgende ochtend tuffen we tevreden terug naar huis. Het voelt als een overwinning – een kleine, maar een overwinning nonetheless. We gaan verder met bouwen en schaven aan de details, want Catootje is nog niet helemaal af.

Tijdens de zomervakantie is het tijd voor de volgende stap: een rondje IJsselmeer.

We besluiten van camping naar camping te reizen, een soort mini-expeditie om Catootje écht aan de tand te voelen. Dit is de eerste keer dat we langere afstanden rijden, en 100 kilometer snelweg in één keer voelt als een serieuze mijlpaal. Met haar 7 meter en een beetje is Catootje geen snelheidsmonster, maar ze houdt zich prima. We tuffen gemoedelijk voort, met het geluid van de motor als een geruststellend achtergrond ritme.

De week is heerlijk. Catootje doet alles wat we hadden gehoopt. De keuken is praktisch, de bank zit lekker, en zelfs het toilet – waar we eerlijk gezegd toch wat sceptisch over waren – functioneert naar behoren. Het is alsof we al een beetje proeven van wat het grote avontuur ons zal brengen.

Tijdens ons rondje IJsselmeer besluiten we niet alleen campings aan te doen, maar ook eens te proeven van het échte avontuur: wildkamperen. Terwijl we over de Afsluitdijk rijden, zien we een klein pad dat afbuigt naar een rustige plek achter de dijk, vlakbij een kitesurfspot. Het voelt een beetje rebels en spannend tegelijk. Magriet kijkt me aan met een blik die zegt: “Durven we dit?” Ik knik, en voor we het weten staan we verscholen achter de dijk, met uitzicht over het IJsselmeer.

Het is onze allereerste wild kampeerervaring, en eerlijk gezegd voelen we ons een beetje als ontdekkingsreizigers. Het is stil – op het zachte ruisen van de wind en het klotsen van het water na.

Terwijl de zon langzaam ondergaat, trekt de hemel zich terug in een warme gloed van oranje en paars. Catootje staat daar alsof ze al jaren weet hoe dit moet: wildkamperen met flair. De nacht verloopt rustig. Geen politie die aanklopt, geen nieuwsgierige wandelaars die vragen wat we daar doen. Alleen wij, de bus, en de natuur. Als we de volgende ochtend wakker worden, worden we beloond met een spectaculair uitzicht over het IJsselmeer. De zon schittert op het water, en het voelt alsof we de enige mensen op aarde zijn.

We maken warme broodjes in onze kleine oven – een van de beste beslissingen die we hebben genomen bij het bouwen van Catootje – en genieten buiten van ons ontbijt. De geur van versgebakken brood vult de lucht, en het simpele geluk van dat moment is bijna niet te beschrijven. Alles klopt: de plek, de stilte, de vrijheid. We hoeven nergens heen, er is geen haast, alleen tijd om te genieten van het nu. Dit is waar we het voor doen, realiseer ik me. Niet alleen voor de grote reis die ons te wachten staat, maar ook voor deze kleine momenten. Het gevoel dat de wereld even helemaal van ons is, en dat we precies zijn waar we moeten zijn.

Met een beetje weemoed verlaten we onze geheime plek achter de dijk, maar niet zonder een flinke dosis inspiratie voor wat nog gaat komen. Dit was slechts een voorproefje van het wildkamperen, en het smaakt naar meer. Onze Catootje heeft zich bewezen, en wij hebben een nieuwe passie ontdekt.

Ondertussen gaan de voorbereidingen voor onze grote reis onverminderd door.

Lijsten worden afgevinkt, nieuwe lijsten gemaakt. De spanning stijgt, maar daarover later meer. Eerst staat er eind september nog een oefenweekend op de planning: het Dubbellucht-weekend op de Eurocamping in Vessem. Dit wordt de ultieme vuurdoop, een serieuze test voor Catootje én voor ons.

Met de nodige gezonde spanning vertrekken we richting Brabant. Het is de langste rit tot nu toe: 270 kilometer snelweg in één stuk. We weten dat Catootje technisch in orde is, maar toch hou je je hart een beetje vast. Wat als er een storing komt? Wat als we ergens in de middle of nowhere stranden?

Maar ook hier bewijst Catootje haar betrouwbaarheid. Ze tuft onverstoord voort, als een oude dame die het allemaal al eens gezien heeft. Geen haperingen, geen vreemde geluiden – alleen het monotone, geruststellende brommen van haar motor. Bij aankomst voelt het alsof we een marathon hebben gewonnen.

Het weekend zelf is fantastisch. We staan tussen een bonte verzameling oude bussen en hun trotse eigenaren, elk met hun eigen verhalen en avonturen. Het voelt alsof we onderdeel zijn van een familie, een club van mensen die begrijpen wat het betekent om uren te slijpen, te lassen, en te klussen aan een voertuig dat ouder is dan jezelf.

Catootje heeft haar vuurdoop glansrijk doorstaan. Geen enkele storing, alles functioneert zoals we het bedacht hebben, en het vertrouwen in onze camper groeit met de dag. Dit avontuur smaakt naar meer, en we kunnen niet wachten om in januari écht de wijde wereld in te trekken.

Hoe regel je alles voor je grote reis.

Hoe overtuig je jezelf (en anderen) dat je zeven maanden in een oldtimer camper gaat reizen?

Het idee om zeven maanden in een oldtimer camper door Europa te reizen klinkt voor sommigen als een droom, maar voor anderen als een onwaarschijnlijke gok. Een gok met je tijd, je geld, je comfort – en laten we eerlijk zijn – je gezond verstand. Dus hoe overtuig je jezelf én iedereen om je heen dat dit écht een goed idee is? Het antwoord ligt ergens tussen passie, planning en pure koppigheid.

Onderschat het nooit: jezelf overtuigen

Laten we beginnen met de belangrijkste persoon in dit hele verhaal: jezelf. Toen we net begonnen met Catootje, hadden we geen flauw idee wat we aan het doen waren. Een roestige bus omtoveren tot een camper geschikt voor zeven maanden reizen klonk op papier prachtig, maar er waren momenten dat de realiteit me even flink bij de keel greep. Sta je daar met een slijptol in je hand en een berg roest om je heen, dan is het moeilijk om te geloven dat je ooit comfortabel koffie zult drinken aan een keukentafel in diezelfde ruimte.

De sleutel? Je moet het grotere plaatje blijven zien. In mijn hoofd zag ik de afgelegen stranden waar we zouden staan, de schilderachtige dorpjes die we zouden ontdekken, en de eindeloze avonden waarin we moe maar voldaan bij onze bus zouden zitten. Dat beeld hield me op de been. En heel eerlijk: soms moet je gewoon tegen jezelf zeggen, we doen het gewoon. Want als je te lang nadenkt, vind je altijd wel een reden om het niet te doen.

Andere mensen overtuigen: een delicate kunst

Dan zijn er de mensen om je heen: familie, vrienden, collega's. De reacties lopen uiteen van enthousiast tot ronduit sceptisch. Mijn moeder, bijvoorbeeld, kon haar lach nauwelijks onderdrukken toen ze de eerste foto's van Catootje zag. "Dat ding? En daar wil je mee reizen?" Het was een terechte vraag, maar ik had al lang besloten dat dit niet zomaar een bus was. Dit was ons avontuur op wielen.

Om anderen te overtuigen, helpt het om enthousiasme te combineren met een vleugje praktische planning. Laat zien dat je erover hebt nagedacht, dat je niet zomaar met een roestbak de snelweg op gaat. Deel je plannen, van de technische verbeteringen die je aanpakt tot de route die je voor ogen hebt. Mensen hebben vaak alleen maar zekerheid nodig dat je niet volledig naïef bent – al laat je dat laatste gewoon voor jezelf.

Vorbereitung is het halve werk (maar niet alles)

Het klinkt cliché, maar een goede voorbereiding helpt om jezelf en anderen gerust te stellen. We hebben uren besteed aan het leren van de techniek van Catootje. We zijn lid geworden van een club, hebben ervaren campers gesproken, en heel YouTube afgestruind voor tips. En ja, er waren proefweekenden, want niets overtuigt zo goed als een nachtje in je eigen camper doorbrengen en ontdekken dat je droog blijft bij een regenbui.

Waarom zeven maanden?

Hier komt het echte overtuigingswerk: waarom zou je zeven maanden weg willen, en niet gewoon twee weken? Voor ons was het simpel. We wilden een leven ervaren waarin we niet constant achter de klok aanrennen. We wilden vertragen, ontdekken, en het gevoel hebben dat we echt ergens zijn – niet alleen erlangs racen. Zeven maanden geeft je de ruimte om te ademen, om je te verliezen in nieuwe omgevingen en om iets te voelen dat lijkt op vrijheid.

Wat je echt moet weten

Nu, met wat we hebben meegemaakt, weet ik dat de zorgen die mensen hadden deels terecht waren. Ja, het is soms krap, warm of juist koud, en er zijn momenten dat je jezelf afvraagt waar je in hemelsnaam mee bezig bent. Maar die momenten wegen nooit op tegen de rust van wildkamperen, de voldoening van een lange rit zonder pech, en het besef dat je met elke kilometer iets nieuws beleeft. Dus hoe overtuig je jezelf en anderen? Je doet het niet met woorden, maar met daden.

Je laat zien dat je bereid bent om de uitdaging aan te gaan, dat je het avontuur omarmt en dat je geniet van de kleine overwinningen onderweg. Uiteindelijk overtuig je niet alleen hen, maar ook jezelf: dit is geen gekke gok. Dit is een droom die je leeft.

Nu Catootje eindelijk compleet is en functioneert zoals ze hoort te doen, ontdekken we dat dit eigenlijk pas het begin is. Het bouwen van de camper was één ding, maar nu stappen we in een compleet nieuwe wereld: de wereld van eindeloze lijstjes en organisatorische uitdagingen. Waar willen we heen? Wat gaat dat kosten? Hoe gaan we dat regelen? En minstens zo belangrijk: mogen we wel zo lang weg met de kinderen? Is dat allemaal wel legaal?

Het blijkt al snel dat reizen, en zeker reizen met een camper, niet vanzelfsprekend is. Laat staan gemakkelijk. Je hebt meer nodig dan alleen een rijdend huisje op wielen en een goed humeur.

We hebben Catootje gebouwd met het idee om zo lang mogelijk vrij te kunnen staan. Wildkamperen, weg van drukke campings en het liefst midden in de natuur. Om dat mogelijk te maken, hebben we haar uitgerust met alles wat we nodig hebben:

Een accupakket en zonnepanelen om elektriciteit op te wekken.

Een grote watertank zodat we niet constant hoeven bij te vullen.

Een LPG-tank om op te koken, zodat we niet afhankelijk zijn van flessenwissels in elk land.

Een composttoilet, zodat we zelfs op de meest afgelegen plekken van alle gemakken voorzien zijn.

Op papier klinkt het fantastisch, maar in werkelijkheid hebben we dit slechts één nacht geoefend. Onze ervaring met vrij staan is op z'n zachtst gezegd beperkt. Bovendien hebben we Catootje nog nooit meegenomen naar het buitenland. Dus hoe zelfvoorzienend we ook denken te zijn, in de praktijk blijft het spannend.

Het eerste dat we hebben geregeld, is een goede reisverzekering. Niet zomaar eentje, maar een doorlopende verzekering die ons dekt tegen van alles en nog wat, inclusief repatriëring als er iets ernstigs gebeurt. Want laten we eerlijk zijn: reizen met een oldtimer betekent ook dat je voorbereid moet zijn op het onverwachte.

En over pech gesproken: omdat Catootje meer dan 3,5 ton weegt, konden we niet terecht bij de ANWB. Dat was even slikken.

Gelukkig hebben we via de verzekering van de bus een pechhulp regeling gevonden die ook zwaardere en oudere campers dekt. Dat betekent dat we, mocht het misgaan, niet aan de kant van de weg in een vreemd land hoeven te kamperen terwijl we op hulp wachten. Daarnaast hebben we Catootje laten taxeren. Dit klinkt misschien overdreven, maar het voorkomt dat ze in geval van pech wordt afgeschreven als "een hoop oud ijzer." Met een taxatierapport op zak weten we zeker dat ze een officiële waarde vertegenwoordigt en dat ze altijd naar Nederland teruggebracht zal worden, wat er ook gebeurt.

Onderhoud: een mobiele garage aan boord

Rijden in een oldtimer is geen kwestie van de sleutel omdraaien en gaan. Het vereist een compleet andere mindset. Onderweg vraagt Catootje om liefde en aandacht:

Regelmatig olie peilen en bijvullen.

Vetnippels smeren.

De techniek voortdurend in de gaten houden.

Daarom hebben we een kleine mobiele garage bij ons. Denk aan een reserve startmotor, dynamo, riemen, klemmetjes en talloze andere onderdelen. We hebben zelfs de kennis opgedaan om kleinere reparaties zelf uit te voeren. Catootje mag dan wel een oldtimer zijn, maar haar techniek is relatief eenvoudig. Met een beetje inzet kun je onderweg veel zelf oplossen.

Al deze voorbereidingen klinken misschien alsof we meer met problemen dan met plezier bezig zijn. Maar het tegenovergestelde is waar. Elk lijstje dat we afwerken, brengt ons dichterbij het vertrek. Elk detail dat we regelen, geeft ons het vertrouwen dat we dit aankunnen.

Want uiteindelijk gaat het niet alleen om de bestemming, maar om de reis zelf. En die begint al lang voordat we daadwerkelijk op weg gaan. Catootje is misschien een oldtimer, maar met haar aan onze zijde voelen we ons klaar voor een avontuur dat we nooit meer zullen vergeten. Toen we besloten om een lange reis van zeven maanden te maken, wisten we dat dit niet alleen een logistieke uitdaging zou worden, maar ook een juridische puzzel.

Hoe combineer je de leerplicht van je kinderen met een avontuur in een camper door Europa? Vanaf het begin waren we open en eerlijk naar de school van onze dochters over onze plannen. Ons standpunt was duidelijk: of er nu medewerking zou zijn of niet, we zouden gaan.

De eerste gesprekken met school

We hadden het geluk dat onze dochters goed mee konden komen op school. Dat gaf ons enige ruimte om deze uitdaging aan te gaan. De directeur van de school stelde voor om eens voorzichtig te peilen bij de leerplichtambtenaar hoe de vlag erbij zou hangen. Zouden ze begrip hebben voor onze plannen? Het was een poging om onze reis binnen de officiële regels te laten passen.

Leerplicht en Schoolplicht: Twee verschillende wetten

Om te begrijpen waarom dit zo complex is, is het belangrijk om het onderscheid te maken tussen de leerplicht en de schoolplicht in Nederland:

Leerplicht: Deze wet stelt dat kinderen van 5 tot 16 jaar recht hebben op onderwijs en dat ouders de verplichting hebben om dit te faciliteren.

Schoolplicht: Een aanvullende (en enigszins verouderde) bepaling die zegt dat dit onderwijs in een schoolgebouw moet plaatsvinden.

Deze regel beperkt de flexibiliteit van ouders om alternatieve vormen van onderwijs, zoals thuisonderwijs of reizen, te organiseren. In de praktijk betekent dit dat reizen met schoolgaande kinderen vaak botst met de regelgeving, omdat je onderwijs buiten het traditionele schoolgebouw aanbiedt.

De reactie van de leerplichtambtenaar

Niet lang na het eerste contact kwam de directeur van de school met nieuws: de leerplichtambtenaar had geen interesse om mee te werken. Een lange reis waarbij de kinderen onderwijs buiten school zouden volgen, paste simpelweg niet binnen het beleid.

Hoewel dit antwoord niet onverwacht was, dwong het ons om een alternatieve route te zoeken. We besloten om onze kinderen, en mijn vrouw, tijdelijk uit te schrijven uit de Basisregistratie Personen (BRP). Dit is een administratieve handeling waarbij je officieel meldt dat je geen inwoner van Nederland bent gedurende een bepaalde periode. Door deze stap te nemen vervalt de schoolplicht tijdelijk. Het proces bleek verrassend eenvoudig. Op de dag van ons vertrek meldden we ons bij de gemeente. In slechts tien minuten was alles geregeld. De ambtenaar die ons hielp, stelde geen lastige vragen en leek zelfs begrip te hebben voor onze plannen. Hij merkte op dat, zolang we een binding met Nederland behielden—zoals ons koophuis en de vaste baan van mijn vrouw—er geen problemen waren. Wel gaf hij aan dat de reis niet langer dan acht maanden mocht duren, omdat we anders officieel als emigranten zouden worden gezien.

Dit proces bracht ons tot een belangrijk inzicht: reizen met schoolgaande kinderen is niet zomaar een kwestie van vertrekken. Het vereist zorgvuldige planning, communicatie en een zekere mate van bereidheid om risico's te nemen. Hoewel het spannend was om de kinderen tijdelijk uit te schrijven, wisten we dat dit de enige manier was om onze droomreis te realiseren zonder juridische complicaties. Tijdens onze reis houden we nauw contact met de school. We hebben afspraken gemaakt over het bijhouden van de leerstof en het regelmatig terugkoppelen van de voortgang. Het doel is niet alleen om onze kinderen een unieke ervaring te bieden, maar ook om ervoor te zorgen dat ze na de reis zonder problemen hun plek in de klas kunnen hervinden.

Het tijdelijk uitschrijven voelde als een grote stap, maar tegelijkertijd gaf het ons de vrijheid om onze droom te volgen. De reis mag dan zeven maanden duren, maar de herinneringen die we samen maken, zullen een leven lang meegaan. Reizen met kinderen is niet alleen een uitdaging; het is een investering in hun toekomst, hun nieuwsgierigheid en hun kijk op de wereld.

In de weken voor ons vertrek stond er op school een eenvoudige plastic krat, die door de juffen werd gevuld met allerlei lesmateriaal. Denk aan werkboeken, schrijfschriften en opdrachten voor taal en rekenen. Het idee was dat we deze materialen onderweg zouden gebruiken als basis voor het schoolwerk van onze dochters. Daarnaast hadden we toegang tot de online leeromgeving van de school, zodat we altijd extra lesstof konden raadplegen of in contact konden blijven met de leerkrachten.

Een paar weken voor ons vertrek besloten we de school nog iets meer te betrekken bij ons avontuur. Met Catootje, onze inmiddels herkenbare camper, reden we het schoolplein op. De klasgenoten van onze dochters kregen een rondleiding door de bus. Het was prachtig om te zien hoe nieuwsgierig en enthousiast ze waren. Hoe slaap je in een bus? Waar zit het toilet? En hoe ga je koken? Deze vragen, en nog veel meer, werden met trots beantwoord door onze meiden.

Als kers op de taart hielden onze dochters een spreekbeurt over Catootje en de aanstaande reis. Ze vertelden over het bouwen van de bus, hoe we ons voorbereidden op de reis en wat ze allemaal van plan waren te zien en doen. Het was bijzonder om te zien hoe goed ze al wisten te vertellen over zelfvoorzienend leven en reizen. Dit moment zorgde voor nog meer betrokkenheid van de klas en gaf onze meiden een extra boost van zelfvertrouwen.

Om de verbinding met de school en klasgenoten te behouden, spraken we af om op gezette tijden video calls te houden. Dit gaf onze dochters niet alleen de kans om hun ervaringen te delen, maar zorgde er ook voor dat ze zich verbonden zouden blijven voelen met hun klas. Voor de klasgenoten was het bovendien een leuke manier om een kijkje te nemen in ons reizende leven.

Om overal toegang te hebben tot het internet, schaften we voor vertrek een Starlink-schotel aan. Dit bleek een gouden investering. Of we nu midden in een afgelegen bos stonden of op een afgelegen parkeerplaats aan de kust, we hadden vrijwel altijd een stabiele internetverbinding. Dit maakte het eenvoudig om online lessen te volgen, contact te houden met de school en zelfs video's te streamen voor ontspanning na het schoolwerk.

Zoals te verwachten was, duurde het even voordat we een goede routine vonden.

Het leren onderweg bleek een kwestie van uitproberen, aanpassen en vooral flexibel zijn. We ontdekten al snel dat het niet haalbaar was om het volledige lesrooster van school te volgen. Daarom besloten we ons te richten op de kernvakken: taal en rekenen.

De grootste uitdaging? Discipline. Vooral in het begin moesten we wennen aan het combineren van schoolwerk met reizen en sightseeing. Regelmatig hoorden we van onze dochters de onvermijdelijke opmerking: "Jij bent niet de leraar!" En eerlijk is eerlijk, het was soms lastig om de juiste balans te vinden tussen streng zijn en ruimte geven.

Een van de voordelen van reizen is dat je je eigen planning kunt maken. Dit betekende dat we schoolwerk deden op momenten die voor ons het beste werkten. Dat kon 's ochtends vroeg zijn, wanneer het nog koel was, of juist in de namiddag na een wandeling of andere activiteit. Door deze flexibiliteit werd het leren geen verplichting, maar iets wat we gezamenlijk deden als onderdeel van ons dagelijks leven.

Hoewel sommige vakken onderweg wat minder aandacht kregen, hebben onze dochters ontzettend veel geleerd. Niet alleen uit hun werkboeken, maar ook door de praktijkervaring van het reizen zelf: nieuwe talen, cultuurverschillen, navigeren in vreemde steden en zelfs een beetje geschiedenis kwamen vanzelf aan bod.

Onze conclusie? Onderwijs onderweg vraagt om creativiteit, flexibiliteit en een flinke dosis humor. Het is niet altijd eenvoudig, maar het heeft ons laten zien dat leren niet gebonden is aan een klaslokaal. Het is overal om ons heen, zelfs op de meest onverwachte plekken. En voor onze dochters begon dat al op school, met een bus op het plein en een spannende spreekbeurt over een groot avontuur.

Routeplanning : Een rondje Europa in 210 dagen

Met de schoolzaken geregeld, konden we onze focus verleggen naar de verdere voorbereidingen voor onze reis. De grootste uitdaging? Een route uitstippelen die onze tijd, onze bus, en onze avontuurlijke instelling eer aan zou doen. Een avontuur dat zowel ons als onze Catootje flink op de proef zou stellen.

We begonnen met een eenvoudige aanpak: we markeerden de landen waar we heen wilden op een kaart en probeerden daar een logische route van te maken. De eerste berekeningen wezen op ongeveer 13.000 kilometer en 14 landen, maar met meer tijd in het vooruitzicht werd dat al snel uitgebreid naar 19 landen en net geen 20.000 kilometer.

Met 210 dagen te besteden, kwam dat neer op een gemiddelde van 95 kilometer per dag. Klinkt overzichtelijk, toch? Maar met een bus als Catootje, die maximaal 80 kilometer per uur rijdt (op een vlakke weg met de wind in de rug), moest dat gemiddelde zorgvuldig worden gepland. Voeg daar de kruipsnelheden op de bergpassen aan toe, en het werd al snel duidelijk dat we onze verwachtingen moesten temperen.

Je moet het zo zien: ik zie de berg nog niet, maar Catootje voelt hem al. Zodra er ook maar een flauwe helling in zicht komt, schakelt ze zichzelf als het ware in de spaarstand. Bergpassen zijn een verhaal apart: omhoog in een tempo dat wandelende pelgrims jaloers zou maken, en omlaag met alle remmen paraat om niet in een lawine van staal te veranderen. Het rijden op deze wegen vereist geduld, en soms wat humor.

Toch hebben we bij het plannen rekening gehouden met Catootjes beperkingen. We gingen uit van 50 kilometer per dag. Rijden we een keer 100 kilometer? Mooi, dat geeft wat extra speling. In totaal rekende ik 120 reisdagen met een gemiddelde van 90 kilometer per dag. Dat gaf ons voldoende ruimte om de wereld om ons heen te verkennen en, niet onbelangrijk, mijn eigen uithoudingsvermogen als chauffeur niet te overschatten.

Hoewel Catootje trouw blijft rijden, vraagt ze het nodige van haar bestuurder. Met een rechte zitpositie, staande pedalen, en een versnellingsbak die tussengas nodig heeft (voor de kenners: dit is geen luxe), is het rijden een fysieke bezigheid. Voeg daarbij het gebrek aan stuurbevestiging en je begrijpt waarom zelfs een rit van 90 kilometer voelt als een kleine prestatie. Lange afstanden? De chauffeur zal uiteindelijk eerder opgeven dan de bus.

Onze langste rit op één dag was uiteindelijk 420 kilometer, van Kiel naar huis. Een echte monsterrit, waarbij ik het stuur met flinke tegenzin losliet toen we veilig thuis waren. Maar aan de andere kant waren er ook dagen waarop we slechts 20 kilometer reden, meestal omdat iets moois onderweg onze aandacht trok.

Van meet af aan wisten we dat we de snelwegen zo veel mogelijk wilden vermijden. Catootje komt daar prima mee weg, maar het is vooral de chauffeur die sneller uitgeput raakt. Bovendien wilden we juist genieten van de charme van de kleine wegen: slaperige dorpjes, prachtige uitzichten en spontane ontmoetingen met lokale bewoners. De keuze voor binnendoor rijden betekende echter wel dat ik extra alert moest zijn. Navigeren op smalle wegen met een bus van zeven meter is niet altijd eenvoudig, maar het leverde ons ook de meest memorabele momenten op.

Voor de eerste 120 dagen had ik een planning gemaakt die bestond uit een globale route, met een begin- en eindpunt voor elke dag. Daarnaast had ik met behulp van Park4Night alvast wat potentiële overnachtingsplekken uitgezocht. Dit gaf ons een gevoel van zekerheid, zeker in de beginfase toen we nog weinig ervaring hadden met wildkamperen.

Dit systeem werkte in de praktijk prima. Vooral voor de kinderen gaf het rust om te weten dat we altijd een veilige plek hadden om de nacht door te brengen. Naarmate de reis vorderde, werden we steeds handiger in het plannen en vinden van plekjes. We kregen meer vertrouwen in onszelf en in Catootje, en het avontuur nam steeds meer de overhand.

De combinatie van grondige planning en ruimte voor spontaniteit bleek de sleutel tot een succesvolle reis. Catootje mocht dan misschien wat traag en eigenwijs zijn, ze bracht ons overal waar we wilden.

En voor ons, met onze lijstjes en schema's, was de reis een perfecte mix van voorbereiding en verrassing.

Later vertel ik meer over hoe we uiteindelijk meesters werden in het vinden van verborgen pareltjes onderweg. Maar één ding werd al snel duidelijk: de beste ervaringen ontstaan vaak juist op die dagen waarop je planning volledig overboord gaat en het avontuur de leiding neemt.

Oh jee, de hond moet ook nog mee.

Nu de reis met Catootje steeds concreter werd, moesten we nog één belangrijke reisgenoot klaarmaken: onze hond. Een trouwe viervoeter meenemen op een camperreis door 19 landen klinkt romantisch, maar brengt de nodige uitdagingen met zich mee. Dus togen we naar de dierenarts, met een lijst van landen in de hand en een blik vol optimisme.

Onze dierenarts luisterde geduldig naar ons verhaal en begon vervolgens een heel dossier op te bouwen voor onze harige vriend. Eerst moest zijn paspoort in orde worden gemaakt, inclusief een titerbepaling voor rabiës. Die test, zo werd ons uitgelegd, is bedoeld om aan te tonen dat het vaccin tegen hondsdolheid nog actief is, vooral belangrijk voor landen als Noorwegen en Finland. Het klinkt ingewikkeld, maar eerlijk is eerlijk: de hond zelf leek er totaal geen last van te hebben. Hij zat daar ontspannen in de spreekkamer, alsof hij al wist dat het allemaal goed zou komen.

Toen kwamen de Scandinavische ontwormingsregels op tafel. Blijkbaar nemen ze daar ontwormen zeer serieus. De procedure is strak: binnen 24 tot 120 uur voordat je Noorwegen of Finland binnenkomt, moet de hond ontwormd worden door een dierenarts. En eenmaal in die landen, moet het elke 28 dagen herhaald worden. We voelden ons ineens meer projectmanagers dan reizigers. "Kunnen we dat wel bijhouden?" vroeg ik me hardop af, terwijl de hond ondertussen enthousiast zijn snoet in een doos koekjes stak. De dierenarts verzekerde ons dat het allemaal wel mee zou vallen. "Als jullie de regels volgen, is het prima te doen," zei ze, terwijl ze onze lijst van landen nauwkeurig doornam. Denemarken, Zweden, Noorwegen... het werd een hele logistieke puzzel.

Gelukkig hadden we onderweg toegang tot dierenartsen waar nodig, en hadden we afgesproken om in Denemarken en Zweden alvast de benodigde ontwormingen te regelen. De hond leek zich nergens druk om te maken, zolang hij maar een aai over zijn bol kreeg.

De voorbereidingen kostten even wat tijd, maar wierpen hun vruchten af. Bij geen enkele grens werden we opgehouden, en in alle landen waar we kwamen, ging onze hond door alsof hij een speciaal pasje had voor de VIP-rij. Zelfs in Noorwegen, waar we strenge controles verwachtten, werden we zonder gedoe binnengelaten. Het bleek uiteindelijk een kwestie van goed plannen en niet vergeten om op tijd langs een dierenarts te gaan.

Onderweg hebben we veel gelachen om onze hond. Zoals die keer in Denemarken, toen een receptioniste bij de dierenarts enthousiast zijn paspoort inspecteerde en zei: "Wat een keurige hond!" terwijl hij zelf onverstoord probeerde een bak met speeltjes omver te trekken. Of die keer in Zweden, toen hij de spreekkamer van de dierenarts vol kwispelend binnen stormde, alsof hij een oude vriend bezocht, wetende dat hij elke hond beloont met koekjes.

Reizen met een hond vraagt inderdaad extra werk, maar het bracht ook zoveel mooie momenten. Hij was altijd bij ons, of we nu langs een stil meer in Zweden liepen, of bij een kampvuur in Noorwegen zaten. Terwijl wij ons bezighielden met reisplannen, camperreparaties en schoolwerk, had hij maar één missie: genieten van alles wat op zijn pad kwam. Uiteindelijk bleek hij misschien wel de meest relaxte van ons allemaal – zolang er koekjes waren- , natuurlijk.

Terwijl ik me bezighield met het passen, meten en inpakken van onze spullen, had Magriet zich vastgebeten in een heel ander soort uitdaging: het regelen van de administratieve rompslomp die bij een lange reis komt kijken. Je zou denken dat het simpel is – even alles doorgeven en klaar – maar zodra je de eerste instantie belt, ontdek je dat er een web van regels en meldplichten is. En Magriet, mijn organisatorische rots in de branding, gaf zich er volledig aan over.

Hoe zit het met de zorgverzekering op een lange reis?

Voor mij, als thuisblijvende administratieve Nederlander, was het makkelijk. Maar omdat Magriet en de kinderen zich uitschreven, moesten er wat extra dingen geregeld worden. Na een paar telefoontjes bleek gelukkig dat ze hun zorgverzekering konden behouden, zolang we vooraf duidelijk maakten dat het om een tijdelijke uitschrijving ging en dat er na terugkomst weer inschrijving zou volgen. Het was even puzzelen, maar uiteindelijk kwam alles netjes in het systeem te staan.

Dan de kinderbijslag. We hadden gehoord dat het ingewikkeld kon zijn, maar tot onze opluchting bleek dat reuze mee te vallen. Een belletje naar de Sociale Verzekeringsbank en een korte uitleg over ons plan was genoeg. Zolang de kinderen onderwijs kregen en ik ingeschreven bleef, bleef ook de kinderbijslag doorlopen. “Kijk eens aan,” zei Magriet met een knipoog. “Een keer géén gedoe!” De gemeente was de volgende horde. Omdat Magriet en de kinderen zich tijdelijk uitschreven, moesten we een afspraak maken. Gewapend met paspoorten en formulieren stapten we het gemeentehuis binnen. De baliemedewerker keek nauwelijks op van onze mededeling. “Oh, een lange reis? Leuk! Dat hoor ik steeds vaker.” Binnen een kwartier was alles geregeld. Geen bureaucratische rompslomp, geen moeilijke vragen – gewoon een administratieve formaliteit.

De belastingdienst : een ander verhaal.

Magriet moest daar toch echt uitleggen wat we van plan waren. “We gaan zeven maanden in een oude camper door Europa reizen,” vertelde ze tijdens het gesprek. Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil. Daarna hoorde ze een lichte grinnik. “Dat klinkt als een avontuur. ” Maar zolang u in Nederland binding houdt – zoals een koophuis – en geen buitenlandse inkomsten heeft, is er geen probleem.” Dat bracht wat opluchting. Magriet hing op en zei lachend: “Nou, als zelfs de belastingdienst er geen probleem van maakt, wie dan wel?”

Magriet werkte met militaire precisie. Lijsten werden gemaakt, telefoontjes gepland, en herinneringen op de agenda gezet.

Als ik dacht dat ik goed was in plannen, dan had ik duidelijk niet op dit niveau gewerkt. Ze hield overal rekening mee: van de maximale termijn van tijdelijke uitschrijving tot de terugkeerdatum die we moesten aangeven. Ze bleef bellen, mailen en formulieren invullen totdat alles geregeld was.

En eerlijk gezegd – zonder haar vastberadenheid en doorzettingsvermogen was het ons nooit gelukt om dit avontuur zo goed voorbereid te beginnen.

Nu kwamen we op een volgend punt: eten onderweg. Natuurlijk zijn er overal supermarkten, dat wisten we heus wel. Maar ja, het is niet Nederland, hè? En hoewel we dol zijn op lekker eten en ook graag lokale gerechten proberen, wilden we niet dat onze portemonnee zich halverwege de reis terug naar huis moest liften. Ons reisbudget hadden we vastgezet op €300 per week. Dat moest alles dekken: overnachtingen, diesel, boodschappen – de hele mikmak.

Dus besloten we een basisvoorraad aan te leggen.

Een slimme zet, dachten we. Een béétje overdrijven is ons echter niet vreemd, en zo gingen wij op pad met, jawel, 21 pakken koffie. Onze favoriete blend, want zonder koffie draait het hele project niet.

Achteraf bezien, laten we eerlijk zijn, dat was misschien een tikkeltje overdreven. Sterker nog, de helft van die voorraad kwam onaangeroerd weer mee terug naar huis. Maar ach, het idee dat we onderweg nooit zonder zouden zitten, gaf een vreemd soort rust. Althans, bij de koffiedrinkers in het gezin.

Omdat onze bus 6 ton mocht wegen en na alle inbouw slechts 4400 kilo op de weegschaal bracht, hadden we gelukkig ruimte om nog e.e.a. mee te nemen. Dus naast die overdreven hoeveelheid koffie, pakten we ook strategisch in: voertonnen gevuld met bloem, meel, rijst en, onze gouden tip, aardappelpureepoeder. Dat goedje bleek een schot in de roos. Voeg wat water toe, en je hebt in no time een stampotje, een snelle hap of zelfs aardappelkroketjes. Want hé, we blijven Nederlanders. En Nederlanders zonder aardappel, dat is toch als een camper zonder wielen. We zouden in alle landen heerlijk eten, maar een stukje eigen keuken mee op reis nemen gaf ons toch een prettig gevoel.

De culinaire voorbereidingen stopten daar niet. We hadden ook een broodbakmachine in onze camper.

Een luxe, inderdaad. Maar met 20 kilo meel aan boord konden we zelfs midden in de natuur genieten van de geur van versgebakken brood. Stel je voor: ontwaken in een afgelegen bos, het eerste zonlicht dat door de ramen valt, en dan die geur... hemels. Het was een beetje ons geheime wapen tegen vervelende ochtenden. En het mooie? Het kostte ons bijna niets. Lekker eten én zuinig zijn, dat is pas Nederlands reizen.

Daar hield het inpakken natuurlijk niet op. We hadden twee kratten vol met allerhande blik- en potgroenten meegenomen, een ware culinaire jackpot voor de reizende kok. Van kidneybonen tot maïs, van boerenkool tot zuurkool – alles zat erin. Met een simpele handomdraai toverden we een gezonde en verrassend lekkere maaltijd op tafel. Of het nu een chili sin carne was of een geïmproviseerde stampot, we konden alle kanten op. Die voorraad blikken bleek een gouden greep voor avonden waarop we ergens stonden waar geen supermarkt in de buurt was, maar onze trek des te groter.

En om ervoor te zorgen dat we altijd en overal veilig water konden drinken, hadden we onze camper uitgerust met een Waterdrop-waterfilter. Dit stukje technologie bleek onmisbaar. Het gaf ons de vrijheid om in elk land, waar we ook waren, het water uit onze camper kraan met vertrouwen te drinken. Geen gesjouw met flessenwater, geen zorgen over vreemde smaken of twijfelachtige bronnen. Gewoon, overal schoon en veilig water binnen handbereik. Dat gaf niet alleen een gevoel van luxe, maar ook een stukje zelfredzaamheid dat precies paste bij ons avontuur.

Achteraf kunnen we erom lachen. Die 21 pakken koffie, die overvloed aan bloem, aardappelpureepoeder en blikken groenten – het was misschien wat veel van het goede. Maar het paste helemaal bij onze aanpak: voorbereid tot in de puntjes, met genoeg ruimte om onderweg flexibel te zijn. En dat, zo bleek, was de perfecte combinatie.

En alsof de voorraad voor onszelf nog niet genoeg was, kwam er nog een bijzondere toevoeging: 45 kilo hondenvoer. Ja, echt. Onze hond, laten we zeggen, heeft een nogal verfijnde smaak. Of misschien is hij gewoon eenkennig. Hoe dan ook, zomaar ergens onderweg ander voer oppikken was geen optie. Dus reisde er een indrukwekkende hoeveelheid brokken mee, netjes verpakt in afgesloten zakken, alsof we een kleine honden voedselbank waren begonnen.

Het geeft een zeker gevoel van rust, want stel je voor: een hongerige hond op de achterbank die weigert te eten. Nee, dat risico wilden we niet lopen.

Dan was er nog onze eigen bagage. Reizen door meerdere landen, in meerdere maanden, betekent meerdere seizoenen. En dat betekent... heel veel soorten weer. En dus, inderdaad, heel veel soorten kleding. Onze camper heeft een centrale kledingkast, een ingenieus staaltje ruimtebesparing dat precies groot genoeg is voor de basics. Maar natuurlijk kwamen we daar niet mee weg. In de cabine, boven de stoelen, hadden we een soort zoldertje gemaakt. Hier stonden kratten, en in die kratten zat wat we noemden “voor het geval dat”-kleding. Winterjassen voor een onverwachte sneeuwstorm, zwemkleding voor spontane stranddagen, regenkleding voor die typische Noord-Europese buien – noem maar op. Elke keer als we iets nodig hadden, klonk het bekende geluid van schuivende kratten en half verschoven deksels. Het was een beetje ons eigen kleerkast avontuur.

Maar waar we echt de plank hebben misgeslagen – dat geven we zonder schroom toe – is het schoenenprobleem. Blijkbaar waren we zó gefocust op slimme opbergruimte en handige snufjes, dat we één cruciaal detail over het hoofd hadden gezien: een schoenenvak. En dat, lieve lezer, bleek een gemis van formaat. Want als er iets is dat je in verschillende seizoenen en klimaten nodig hebt, zijn het wel schoenen. Slippers voor op de camping, stevige stappers voor wandelingen, nette schoenen voor een uitstapje naar de stad – noem maar op. En waar lagen die schoenen? Overal. Echt overal.

In de zithoek lag een paar, naast het bed nog een stel. Onder de tafel vind je soms drie verschillende maten door elkaar. Het werd een soort spel: zoek de juiste schoen. Eén keer vonden we zelfs een slipper in de hondenmand. Hoe die daar terecht was gekomen, blijft een mysterie. Soms overwoog ik om gewoon een schoenenrek aan de achterkant van de bus te monteren. Maar ja, je moet het ook niet té gek maken.

Al met al waren deze extra's – de hondenbrokken, de seizoensgarderobe en het schoenenspektakel – misschien niet perfect georganiseerd, maar ze hoorden er helemaal bij. Het waren de kleine ongemakken en oplossingen die het leven in onze camper zo authentiek maakten.

Geen luxe hotelkamer of strak georganiseerd Airbnb-huisje, maar onze eigen chaotische, comfortabele en altijd verrassende Catootje. En eerlijk? Ik zou het voor geen goud anders willen. Nou ja, behalve misschien dat schoenenvak.

Om nog even op de huiselijkheid van onze Catootje terug te komen: onze camper heeft iets bijzonders, iets wat haar echt eigen maakt – ze heeft rondingen. Letterlijk. Het woongedeelte, helemaal achterin, is voorzien van een gezellige rondzit. Het is de plek waar we eten, kaarten, en soms gewoon lekker zitten om een boek te lezen. Maar wat deze hoek echt speciaal maakt, is de wand daarachter. Die hebben we bekleed met kurk, in een zachte ronde vorm die precies meeloopt met de achterkant van de bus.

Die kurkwand bleek niet zomaar een stijlkeuze, maar groeide al snel uit tot een soort visueel dagboek. Tijdens onze reis gebruikten we deze wand als prikbord. Elk foldertje van een kasteel dat we bezochten, elk bonnetje van een gezellig restaurantje, elke toegangkaart van een museum of nationaal park – alles kreeg een plekje op de kurk. Met vrolijke prikkertjes vulden we de wand langzaam maar zeker met herinneringen. Elke keer als ik achterom keek, zag ik niet alleen een wand, maar ook een verhaal. Onze reis, samengevat in stukjes papier, die met elkaar een mozaïek van ervaringen vormden.

En dan was er onze traditie met de magneten.

Overal waar we kwamen, kochten we een magneetje – een kleintje van elk dorp, stadje of land. Maar in plaats van op een koelkast, hadden ze een bijzonder plekje: het dashboard. In het randje achter de voorruit legden we ze neer, zorgvuldig geschikt, zodat iedereen ze kon zien. Na een tijdje was dat stukje van het dashboard veranderd in een kleurrijke verzameling van herinneringen. Er lag een magneet met een molen uit Nederland, eentje met een rendier uit Noorwegen, en daarachter een schattig, handgeschilderd plaatje van een Zweedse hut. Elke keer dat ik achter het stuur kroop en door de voorruit keek, zag ik niet alleen de weg, maar ook de plekken waar we al waren geweest. Deze twee tradities – de kurkwand achterin en de magneten voorin – gaven onze reis een extra laag. Ze maakten de camper niet alleen tot ons huis op wielen, maar ook tot een levende, ademende reisgenoot.

Catootje was meer dan een voertuig; ze was een tijdcapsule. Als de kinderen tussen de prikkers op zoek gingen naar hun favoriete museumkaartje, of een magneet uitkozen die het beste bij die dag paste, wist ik het zeker: dit was ons avontuur, vastgelegd in de kleine dingen.

De laatste weken voordat we vertrokken, waren een wervelwind van praktische zaken en emotionele momenten. Ons huis werd langzaam maar zeker voorbereid op een maandenlange leegstand. Het voelde vreemd, alsof we afscheid namen van een deel van ons leven terwijl we tegelijkertijd aan een nieuw hoofdstuk begonnen.

De tuin was een van de grote vraagstukken. We hadden een lokale hovenier ingeschakeld om ervoor te zorgen dat het groen rondom ons huis niet in een oerwoud zou veranderen. Het idee was prachtig: bij thuiskomst een netjes onderhouden tuin. Maar helaas bleek dat in de praktijk iets lastiger. Al tijdens de reis kregen we via WhatsApp van onze burens foto's doorgestuurd van onze tuin, waar het groen als een woeste jungle tierde. Een vriendelijk appje naar de hovenier bracht wel actie, maar iets te veel. Bij thuiskomst was het resultaat... tja, laten we zeggen rigoureuus. Waar ooit struiken stonden, was nu alleen nog aarde te zien. De boel was tot de grond toe gesnoeid. Het was pech, maar we konden er inmiddels om lachen. We hadden immers de foto's al gezien en waren erop voorbereid.

Onze auto, die we tijdens de reis niet nodig zouden hebben, lieten we gewoon op de oprit staan. Schorsen bleek een eenvoudige en voordelige oplossing. Zonder beschermhoes, want daar hadden we simpelweg niet aan gedacht. Het bleek geen probleem. Na zeven maanden stilstand was het een kwestie van de accu erin zetten en starten – en warempel, de motor sloeg aan alsof hij nooit was weggeweest. Maar ja, toen kwam de APK, die net tijdens onze reis was verlopen. En dat bleek een ander verhaal. De garage presenteerde ons een rekening van 1400 euro. Nieuwe banden – dat wisten we al van tevoren – maar ook een nieuwe katalysator en andere noodzakelijke reparaties. Tja, dat was een financiële domper. Pech, maar niet onoverkomelijk.

De definitieve vertrekdatum stond al maanden vast: 2 februari. Alles liep volgens planning. Die ochtend gingen we eerst naar de gemeente om de laatste administratieve zaken te regelen. Daarna kwam het moment waar we al die tijd naartoe hadden gewerkt: we zouden voor zeven maanden de deur van ons huis achter ons dichttrekken. Het voelde vreemd en bijzonder tegelijk. Dit was de plek waar we ons altijd thuis voelden, waar we onze kinderen zagen opgroeien, en nu zou het maandenlang stil en leeg zijn.

Toen ik de sleutel omdraaide en de deur achter ons sloot, was er even een moment van stilte. Ik keek naar Magriet, en ze keek terug. Het was alsof we zonder woorden afspraken dat we ons huis in goede handen achterlieten – ook al was dat misschien een tikkeltje optimistisch, gezien de jungle en de gestrande planten. Maar het was goed zo. Dit huis was ons thuis, en het zou er over zeven maanden nog steeds zijn, klaar om ons weer te ontvangen.

We stapten in Catootje, startten de motor en reden weg. Het avontuur lonkte, achter ons bleef de vertrouwde wereld langzaam verdwijnen.

De eerste nacht, we zijn echt weg.

De motor van de bus bromde zachtjes tussen ons in. Het was een geluid dat ik normaal gesproken associeerde met kleine avonturen: een weekendje weg, een spontane uitstap naar de kust. Maar vandaag had dat vertrouwde gebrom een andere betekenis. Dit was het begin van iets groters. Dit was het startschot voor een reis die niet in een paar dagen, maar in maanden werd gemeten. We waren onderweg. Onze eerste missie: Nederland uit.

Het klinkt misschien vreemd, maar voor mij begint het echte reizen pas wanneer ik de grens oversteek. Begrijp me niet verkeerd, Nederland is prachtig. De uitgestrekte polders, de schilderachtige dorpjes, de bossen en de wadden; het is een land om van te houden. Maar er is iets magisch aan het verlaten van je thuisland, aan het overschrijden van een grens. Het voelt als het openen van een deur naar een andere wereld. Een wereld vol beloftes, nieuwe indrukken en onverwachte ontmoetingen. Voor mij is dat het moment waarop het avontuur echt begint.

Onze eerste bestemming lag echter nog in eigen land. De planning was om in een paar dagen naar het zuiden van Frankrijk te rijden, waar mijn ouders bij vrienden logeerden. We zouden hen daar een paar dagen vergezellen, nadat we eerst een tussenstop maakten in Disneyland. Maar vandaag zouden we Frankrijk nog niet bereiken. De klok en de kilometers werkten niet in ons voordeel. In plaats daarvan koersten we naar Raamsdonkveer, een plaatsje dat niet direct tot de verbeelding spreekt, maar dat ons vanavond zou ontvangen.

De camperplaats bij de jachthaven was al behoorlijk vol toen we aankwamen. Het zachte licht van de ondergaande zon glinsterde op het water, waar enkele boten vredig dobberden. We hadden geluk dat er nog een plek was – of eigenlijk niet echt een plek, maar een stukje asfalt waar niemand bezwaar tegen leek te hebben. Het voelde als een soort niemandsland, een tijdelijk thuis op de rand van de beschaving. Betalen ging met een QR-code naast het restaurant. Het leek eenvoudig, maar zoals dat gaat met nieuwe systemen, liep het niet helemaal vlekkeloos. Na wat gehannes – en met enige hulp van een behulpzame passant – kregen we het voor elkaar. Het was een kleine overwinning, en terwijl we de bus op de stroom aansloten, voelde ik een mengeling van opluchting en opwinding.

“We zijn op reis,” zei ik hardop, meer tegen mezelf dan tegen iemand anders. Het klonk nog steeds onwerkelijk. Dit was ons huis voor de komende zeven maanden. Onze bus, met zijn gezellige maar beperkte ruimte, was nu ons toevluchtsoord, ons vehikel en onze metgezel in één. Alles wat we nodig hadden, zat erin. En alles wat we achterlieten, was voor nu verleden tijd.

De realiteit van het onderweg zijn, van echt vertrekken, moest nog even landen. Onthaast waren we nog allerm minst. Mijn hoofd zat vol lijstjes en zorgen: hebben we alles ingepakt? Zijn we niets vergeten? Gaat de bus het volhouden? Maar de bus had zich prima gehouden, dat was alvast een geruststelling. Nu moesten wij ons nog aanpassen, schakelen naar de kalme, vrije modus die bij reizen hoort. Het voelde alsof ik mezelf even moest knijpen. Het was echt. Het was ons gelukt. Die avond, terwijl de laatste zonnestrallen langzaam plaats maakten voor de koelte van de nacht, zaten we voor de bus met een kop koffie in de hand. De jachthaven was stil, op het zachte klotsen van water na. Dit was het begin van een groot avontuur. Het voelde nog onwerkelijk, alsof ik elk moment wakker kon worden en terug zou zijn in het ritme van alledag. Maar dit was geen droom. Dit was onze realiteit.

We waren onderweg.

De ochtend begon vroeg, zoals dat gaat op een nieuwe dag van een reis. We reden door, stevig en zonder omkijken, met België als een vage schim in onze achteruitkijkspiegel. Caudry was het doel, een naam die niets bij ons opriep behalve een stip op de kaart en de belofte van weer een nieuwe plek. Onderweg mijmerden we over wat we zouden aantreffen. Het leek niet de moeite om te speculeren; alles was tenslotte een verrassing. Voorlopig was de camperplek het enige dat telde: een eenvoudige gemeentplaats, voorzien van stroom en een plek om stil te staan. Een paar euro per dag, meer was er niet nodig.

Naast ons stond een gebouw dat de Fransen een *salle de fête* noemen, een feestzaal. Het klonk als een belofte van gezelligheid, maar op deze grijze, miezige dag leek het gebouw verlaten. Het feest zou ergens anders zijn, zoveel was duidelijk. En toen sloeg het noodlot toe, de ongenode gast die op geen enkele reis welkom is: griep. De koorts kwam in golven, mijn hoofd bonkte, en ik werd langzaam maar zeker het soort gezelschap dat je liever niet in een camper hebt.

Terwijl ik me schuldig voelde en me probeerde te verstoppen onder de dekens, nam mijn vrouw het voortouw. Ze bleef onverstoort, alsof een ziekelijke echtgenoot gewoon een extra hindernis was op een tocht die allang vol verrassingen zat. Ze haalde broodjes, speelde Yahtzee met de kinderen, en liet de hond uit in het druiligerige weer. Alles met een soort vastberadenheid die ik zelf nergens kon vinden. De dochters deden vrolijk mee, alsof mijn gehijg en geproest een achtergrondgeluid was dat je gewoon negeert.

Tegen de avond voelde ik me alleen maar beroerder. De gedachte aan Disney, het hoogtepunt van onze reisplannen, werd langzaam onhoudbaar. Hoe kon ik in vredesnaam door dat park strompelen in deze staat? De beslissing viel stilzwijgend. Disney zou wachten. Later, ooit, op een moment dat alles weer klopte. Nu moesten we verder, weg van de feestzaal en de miezer.

De salle de fête bleek die avond een verraderlijke naam te dragen. Waar we hoopten op stilte en rust, kregen we een feest dat zich in volle kracht ontvouwde. Het begon met het zachte gezoem van stemmen in de verte, alsof het park naast onze bus langzaam ontwaakte. Maar al snel kwamen daar de bassen bij. Bonkend en dreunend, als een echo die mijn koortsige hoofd precies wist te vinden.

Het park vulde zich met jongeren. Ze verzamelden zich onder de lantaarnpalen, die een vaal licht wierpen over de groep. Schaduwen bewogen onrustig heen en weer. Flessen werden doorgegeven, stemmen stegen boven elkaar uit, en muziek barstte los. Het leek of iedere beat me opzettelijk raakte, alsof de bassen en mijn kloppende slapen in een akelige harmonie samenwerkten.

Mijn vrouw wierp me af en toe een blik toe, een combinatie van medelijden en frustratie. Ze probeerde alles in goede banen te leiden, terwijl ze zich waarschijnlijk afvroeg wat nu erger was: de griep die me had gevloerd of de nachtelijke chaos buiten. De kinderen sliepen, wonder boven wonder, door alles heen. Zelfs de hond, die normaal gesproken overal van opschrok, lag uiteindelijk stil. Hij keek alleen af en toe met een half geopend oog naar buiten als er ergens een fles kapot werd gegooid.

Ik lag daar, machteloos en opgesloten in mijn eigen ellende. De uren kropen voorbij in een waas van koorts en lawaai. Het feest ging onverminderd door, alsof de nacht nooit zou eindigen.

Maar zoals altijd kwam er een moment dat de muziek stopte, de stemmen weg stierven, en de stilte weer bezit nam van het park. Toen ik mijn ogen opende bij het eerste licht, voelde het alsof er een eeuwigheid was verstreken. Buiten was het park leeg. De jongeren waren verdwenen, maar hun aanwezigheid hing nog in de lucht. Flessen lagen verspreid over het gras, vergeten jassen slingerden over bankjes, en de geur van drank hing nog steeds zwaar om ons heen. Het feest was voorbij, maar in mijn hoofd bonkte het nog na. Mijn vrouw zette een kop thee voor me neer zonder iets te zeggen. Haar ogen verraaden hoe moe ze was. Ik probeerde te glimlachen, een poging om de schuldgevoelens van me af te schudden. Maar het enige wat ik voelde, was een diepe, allesoverheersende opluchting dat de nacht eindelijk voorbij was.

We zetten koers richting mijn ouders, een toevluchtsoord dat vertrouwd en veilig voelde. Tweeënhalf uur rijden bracht ons naar Pont-Sainte-Maxence, een kleine stad aan de rivier de Oise. Het klinkt idyllisch, maar de werkelijkheid was wat minder poëtisch. We vonden een parkeerplaats, kaal en zonder voorzieningen, aan de oever van de rivier. Het water glinsterde zwak in het schemerlicht. Het had iets kalmerends, alsof de rivier beloofde dat dit ook weer voorbij zou gaan. De kinderen zagen het allemaal als een avontuur. De hond leek blij met de nieuwe omgeving en de extra lange wandelingen. Mijn vrouw gaf geen krimp, hoe zwaar het misschien ook was. En ik? Ik lag daar, met mijn koortsige hoofd en een schuldgevoel dat steeds zwaarder werd. Misschien, dacht ik, zou dit later een anekdote worden. Een verhaal om bij te lachen. Maar op dit moment voelde het vooral als een hobbel, eentje waar ik niet overheen kon kijken. De volgende ochtend is er weinig veranderd aan mijn toestand. Ik ben nog steeds slapjes, met een griep die weigert om af te nemen. Het idee dat er nog een flinke rit van 800 kilometer voor de boeg ligt, voelt als een slecht geschreven grap. Toch besluiten we door te zetten en koers te zetten naar Vierzon. De logica is simpel: het is een haalbare tussenstop, en vanaf daar is het de dag erna nog zes uur rijden naar mijn ouders. Daar kan ik, zo hoop ik, eindelijk aansterken. Of tenminste, proberen om een schim van mezelf te worden die niet meer hoest bij elke ademhaling.

De rit begint kalm, al is het weer allesbehalve vriendelijk. Grijsz luchten en onafgebroken regen tekenen het landschap. Het is een soort natte deken die alles bedekt, inclusief ons humeur. Parijs staat op de route, en hoewel het vooruitzicht van dwars door die stad rijden ons altijd al wat nerveus maakt, blijkt het deze keer opvallend soepel te gaan. Misschien omdat zelfs de Parijse chaos wordt afgezwakt door de druilerige regen. Toch voelt het alsof onze trouwe camper, Catootje, flink op de proef wordt gesteld. Ze snort en zucht als een oud paard dat net iets te hard wordt aangespoord, maar ze doet het. We rijden door.

Wanneer we eindelijk aankomen in Vierzon, is het bijna avond. De kinderen zijn stil, Magriet ziet er uit alsof ze al drie dagen non-stop een marathon heeft gelopen, en ik voel me zo nutteloos als een paraplu in een storm. De plek waar we terechtkomen, roept weinig enthousiasme op. Het is een stukje verlaten asfalt achter een huizenblok, naast een gemaal dat er al even verlaten uitziet. Hier staan we, in een rijtje met drie andere campers. Geen stroom, geen toiletten, geen voorzieningen. Zelfs een acceptabel uitzicht is ons niet gegund. Het is wat je in camperjargon een 'functionele plek' noemt. Dat is cynisch reisjargon voor: je staat er veilig, maar verwacht absoluut niets.

Terwijl we ons installeren, denk ik terug aan de keer dat we hier eerder waren. Dat was jaren geleden, met kleine kinderen op de achterbank, onderweg naar dezelfde vrienden in het zuiden. Toen verbleven we in een hotel. Het lijkt nu haast een ander leven, met zachte bedden, stromend warm water en het comfort van een kamer waar niemand uit pure wanhoop Yathzee speelt. Maar vandaag? Vandaag hebben we een koud, plat stuk asfalt en de vage geur van het gemaal als gezelschap.

Magriet, onvermoeibaar en zonder te klagen, regelt alles. Ze loopt al dagen op haar tandvlees, maar blijft de kinderen aansturen, de hond uitlaten, en ons allemaal op de been houden. Terwijl zij druk in de weer is, lig ik in de camper, mijmerend over de vraag waarom ik in hemelsnaam op dit idee gekomen ben. Wie had er ook alweer geroepen dat een lange camperreis met griep in de mix een goed idee was? Juist. Dat was ik.

Er zijn momenten tijdens deze avond waarop ik alles in twijfel trek. Waar zijn we in hemelsnaam aan begonnen? Wat bezielde me om deze reis te plannen? Terwijl ik met een dekentje om me heen naar de regendruppels op de ramen kijk, voel ik de stilte van de plek op een andere manier. Het is niet rustgevend. Het is de stilte van een parkeerplaats waar niemand vrijwillig langer wil blijven dan nodig. Toch, ergens in deze kille nacht, voel ik een klein sprankje hoop. Misschien is het de wetenschap dat we nog maar één dag te gaan hebben voordat we bij mijn ouders zijn. Misschien is het gewoon pure uitputting die mijn cynisme langzaam vervangt door een soort berusting. Maar wat het ook is, ik weet: dit is niet voor altijd. Het asfalt mag dan wel eindeloos lijken, maar morgen is er een nieuwe dag. En hopelijk, zo denk ik, wordt die dag net iets minder grijs.

Een nieuwe dag, een nieuw avontuur. Of, zoals ik het inmiddels noem: een nieuwe etappe in de lange, natte, grijze tocht die onze camperreis heet. Vandaag hebben we een duidelijk doel voor ogen. We rijden vanaf Vierzon naar het zuiden, in één ruk door naar Les Magnacs, een gehucht waar mijn ouders verblijven. Het is een plek die zelfs Google Maps even laat krabben achter zijn digitale oren voordat het besluit: ja hoor, daar ligt het. In de buurt van Lalinde, in een hoek van Frankrijk waar de tijd lijkt te hebben stilgestaan.

De ochtend begint zoals alle ochtenden op deze reis: met een stevige dosis regen en een onderliggend gevoel van “waarom doen we dit ook alweer?” Ik voel me nog steeds slapjes, maar het idee van: mijn ouders zien geeft me een vleugje energie. Dat, of het vooruitzicht op een warme douche en een fatsoenlijke maaltijd die niet uit een blik komt. We vertrekken uit Vierzon, waar het asfalt ons nauwelijks een afscheidsgroet waardig lijkt te vinden. Catootje, onze trouwe camper, sputtert even tegen bij het starten, maar besluit dan toch weer mee te werken. Een Rotterdammer zou zeggen: “Niet lullen, maar poetsen,” en dat is precies hoe Catootje het aanpakt. Het weer blijft troosteloos, maar de kilometers glijden voorbij. Parijs ligt al ver achter ons, en we worden langzaam maar zeker beloond met het landschap van Zuid-Frankrijk. De regen maakt plaats voor zachtere wolken en een sprankje zon dat ons even laat geloven dat dit toch écht een goed idee was. Na uren rijden, waarin Magriet wederom alles doet behalve sturen (waarvoor mijn dank groot is, want mijn focus reikt niet verder dan recht vooruit kijken), naderen we Les Magnacs.

Het gehucht is precies wat je ervan verwacht: klein, stil, en charmant op een manier die alleen Fransen kunnen bedenken. Ik stuur Catootje het dorpje in en manoeuvreer achteruit door een smal straatje. De poort naar het terrein waar mijn ouders verblijven lijkt een uitdaging, maar met een beetje geduld en een heleboel aanwijzingen van Magriet wurm ik ons door de doorgang.

En dan zijn we er. Gratis, warm, en met open armen ontvangen door mijn ouders en hun vrienden.

Het moment dat ik mijn moeder zie, overvalt me op een manier die ik niet had zien aankomen. Er zijn van die momenten waarop zelfs een volwassen man niets liever wil dan de troostende aanwezigheid van zijn moeder. Dit is er zo een. De griep, die zich al dagen als een zeurderige metgezel heeft gedragen, lijkt ineens aan te zwellen tot een heuse mannengriep. Want ja, als je moeder in de buurt is, mag je het eindelijk loslaten.

Ze omhelst me, en ik voel me even weer een kind dat net uit de regen is gekomen. De warmte, de zorg, het simpele gevoel dat alles goed komt. Het is onbetaalbaar. We parkeren Catootje op het terrein, stappen uit, en ik voel meteen de druk van de reis een stukje van me afglijden. Hier, in Les Magnacs, is het leven even een beetje makkelijker.

We eten samen, lachen, praten bij. Het voelt als thuiskomen op een plek waar ik nog nooit eerder ben geweest. Er is een douche—een echte, met warm water dat niet plotseling stopt als je de verkeerde knop indrukt. Ik merk dat ik langzaam begin aan te sterken. Mijn ouders, mijn vrouw, de kinderen, zelfs de hond: iedereen lijkt opgelucht dat we even stilstaan.

Voor het eerst in dagen voel ik me menselijk. We hebben het gehaald. En ineens beseft ik dat dit precies is waarom we deze reis zijn begonnen: om momenten zoals deze te ervaren. De reis mag dan soms absurd lijken, met alle regen, herrie en twijfels, maar nu? Nu voelt het alsof het allemaal de moeite waard is geweest.

Het gesprek kabbelt voort. We praten over oude vakanties, over de jaren dat ik nog klein was, en over onze reis. Mijn ouders lachen om de verhalen over parkeerplaatsen vol modder en lawaai, en mijn moeder zegt dat ik het “maar goed heb opgelost, gezien de omstandigheden.” Dat klinkt onschuldig, maar in dat ene zinnetje zit meer moederlijke trots dan je zou vermoeden.